

Hotel Achtertuin

‘Hoeveel dieren wonen er eigenlijk in de tuin?’ vraagt Doris als er een vlindertje op haar slipper landt.

‘O, dat verschilt per dag, maar het zijn er wel veel,’ zegt oma.

‘Hoeveel?’

Oma aarzelt. ‘Zullen we ze eens tellen?’ Ze knikt naar de vlinder en zegt: ‘Dat is alvast één.’

Doris wijst naar de mieren die in een lange stroom het terras oversteken. ‘Twee, drie, vier, vijf, zes...’

‘Laten we de soorten tellen’, stelt oma voor, ‘anders raken we de tel kwijt.’

‘Een rups,’ zegt Jop. ‘Drie.’

‘Wespen,’ zegt opa en hij trekt zijn kin in om een opdringerige wesp bij zijn mond weg te jagen. ‘Vier.’

‘Torren, muggen, vliegen, luizen,’ somt Jop op.

‘Ho, ho, niet zo snel. Wat is de stand?’ vraagt oma.

‘Acht,’ zegt Jop.

Doris steekt haar vinger op. ‘Slakken!’

‘Negen.’

‘Kikkers en salamanders,’ vult opa aan. Hij zet elf streepjes op de krant en schuift die door naar Jop. ‘Hou jij de stand bij, chef? En zet er dan meteen nog drie streepjes bij voor de libellen, de waterjuffers en de uil.’

‘Wormen!’ roept Doris.

‘En spuugbeestjes,’ zegt opa. ‘We zitten al op zestien.’

‘Het lijkt hier wel een hotel,’ zegt Jop. ‘Een hotel met zestien gasten.’

‘Of met vier gasten, het is maar hoe je het bekijkt,’ zegt oma.

‘Logeren de dieren bij ons of wij bij de dieren?’

Doris schiet in de lach. ‘Ik ga toch niet bij een spin logeren?’

‘Zeventien!’ roept Jop.

‘Nou, dat lijkt me anders best gezellig,’ zegt oma. ‘Je moet alleen acht poten schudden in plaats van één.’

‘Of bij een pissebed? Hallo pissebed, heeft u een kamer voor mij?’

‘Achtien,’ mompelt Jop.

‘Of nee, nee, een duizendpoot!’ joelt Doris.

‘Negentien...’

‘Groot gelijk, dan hoef je zelf niks te doen,’ lacht opa.

Na een kwartier zitten ze al op tweeëndertig soorten en nog steeds komen er nieuwe bij.

‘Weten jullie dat hier ook een nachtegaal woont?’ zegt opa. ‘Het is een doodgewoon vogeltje om te zien, maar ze kan zingen joh. Fantástico.’

‘Top’, zegt Jop, ‘drieëndertig.’

‘Gaan we nog door of zullen we stoppen?’ vraagt opa.

‘Ik stop,’ zegt oma.

Doris staat op. ‘Ik ook.’ Ze huppelt naar haar knuffel die ligt te zonnen in het gras. ‘Hé, kijk nou-es!’ roept ze. Naast Konijn ligt een bergje omgewoelde aarde en een eindje verderop ligt nog zo’n hoopje.

‘Mollen,’ juicht Jop. ‘vierendertig!’